

BİNBİR ROMAN

Cilt : 4 - Sayı : 91 - 25 Kuruş

8 - Şubat - Çarşamba - 1950

BENİ DANCETTİRMEK İSTEMİYOR MUSUNUZ ?
NE DİYORSUNUZ ?

ÖYLEYSE BIRAKIN YAL-
NIZ DANC EDEYİM.

SİBİLLA SALONUN ORTASINA FIRLADI.
BAKLAR VE BAYANLAR DİKKAT! DÜNYADA İLK
DEFA OLARAK SİZLERE KUPTALA DANCİ YAP-
CAĞIM. MAESTRO LÜTFEN HAFİF BİR MÜZİK..

AŞKIN ZAFERİ

ÇİLDİRDİNİZ Mİ SİZ ? BUNUN
SONU İSKANDAL OLACAK?
HAYDİ BENİMLE GELİN..

MAESTRO RİCA
EDERİM.

HERKES MEMNUN, ALKİSLARKEN..

İNGİLTEREDE AŞKI HAYALİNDE YAŞATAN
ASİL BİR KIZ VARDI. FAKAT BABASI ONU ZOR
İLE YAŞLI
BİR PREN-
SE VER-
MEK İSTİ-
YORDU..
BUNUN Ü-
ZERİNE O
DA KAĞTI..

BİR HİNTLİ MİHRACEYLE KAĞTI VE KUPTA-
LAYA GELDİ. MİHRACE " SEV BENİ " DEDİ
FAKAT O NE PRENSİ NE MİHRACEYİ SEVİYOR
DU. KIZ YALNIZ AŞKI SEVDİ..

MİHRACENİN ESİRİ OLAN KIZ AŞLIYORDU.
İSTE BU SIRADA GÜZEL BİR YÜZBAŞI
ONU DAĞA KAĞIRDI. KIZ MES'UTTU.
" SEV BENİ " DEDİ YÜZBA-
ŞIYA .. " SENİ AŞKIN "...

YETER.. YAPTIĞI
HAREKET ÇOK
GÜLÜNG..

BIRAKIN DE-
YANI ETSİN

DOĞRUSU
ÇOK MÜKEM-
MEL..

BU SIRADA FANTAZYO'NUN KAPICISI YENİ GELEN İKİ MÜŞTERİYE HÖRMETLE EĞİLDİ.

MUHAKKAK BURADADIR.
EN MEŞHUR EĞLENCE
YERİ BURASI..

İNŞALLAH
EFENDİM.

38/2

SİBİLLA GILGIN DANSINA DEVAM EDER..

FAKAT YÜZBAŞI.. BEN BAŞKASINI SEVİYORUM
DEDİ. BUNUN ÜZERİNE KIZ KENDİSİNİN AŞKINI
DÖNEMİŞ OLDUĞUNU ANLADI VE KENDİSİNİ
ZEHİRLEYEREK ÖLDÜRMEK İSTEDİ. HEMDE DANS
EDERKEN ELİNDE TUTTUĞU ÖLDÜRÜCÜ ZEHİRİ
İÇEREK...

DANSEDERKEN
SİBİLLA ELİNİ AĞ-
ZINA GÖTÜRDÜ.

NE YAPTI
BEDBAHT.

ÇOK GEÇ
KALDIN SUL-
LIVAN

GELİN
MİS HELEN..
BURADA.

POL İLE BE-
RABER. ZATEN
TAHMİN EDİ-
YORDUM..

YDL VERİN BAYLAR LÜTFEN..
NESİ VAR 3 BAYILDI MI?

HİÇBİR ŞEY AN-
LAMIYORDUM.

BÖYLE UMUMİ BİR
VERDE.. NE İSKANDAL

BIRAKIN İSKANDALI DÜK CENAP.
LARI.. DAHA BETERİ VAR BUNUN
HAKİKATEN ZEHİRİ İÇİP İÇ-
MEDİĞİNİ ANLAMAK İÇİN
AVUCUNU AĞMA-
MIZ LÂZİM..

91/2

ARKASI VAR

Meşhur sinir ve akıl hastalıkları mütehassısı doktor Dâniş Düşüngör, muayene odasında şimdiye kadar on hastayı savmıştı. Şimdi on birinci hasta giriyordu. Fakat bu hastanın pek tuhaf bir hali vardı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elleri titriyor, dudakları kendi kendine açılıp kapanıyordu.

Doktor, hastasını bir koltuğa oturtuktan sonra sordu:

— Neniz var?
— Doktor... Şeyim var... Şeyim, canım şeyim...

Adam kekeliyor, lâfları ağzına, yüzüne bulaştırıyor, bir cümle söyleyebilmek için beş dakika uğraşıyordu.

Nihayet güçlükle derdini anlattı.
— Uyuyamıyorum, başım dönüyor... Elim okadar titriyor ki yazı yazmıyorum. Midemden de son derece muztaribim. Neyim var, bilmem ki?

Doktor Dâniş Düşüngör, hastasını uzun uzadıya muayene ettikten sonra bir reçete yazdı.

Hasta boynunu bükerek sordu.
— Bor... cu... muz... Doktor?
— Yirmi lira!
— Sizin klığınızde yatsam gün-de ne ücret vermeliyim?
— Her şey dahil on beş lira.
— Ya, öyle mi? Çok çok hasta-

DELI

Yazan: Oğuz ÖZDEŞ

haftadan önce kliniğe alamam. Yirmi yatağın hepsi...

Hasta, doktorun sözünü keserek:
— Pekâlâ, teşekkür ederim, dedi.

Ayağa kalktı. Yüzünün ifadesi birdenbire değişmişti. Kekeleyen ve titremeden, sakın sakın ilâve etti.

— Kendimi size tanıtmakta biraz geciktim. Bendeniz maliye müfettişlerinden Raif Gözaçık. Buraya, gelir vergisi münasebetiyle

— Tehlikeli bir delidir.

O sırada odaya giren kapıcıya:

— Bana klinik şefi ile asistanı, çağır, dedi.

Raif Gözaçık, endişeye düşmeye başlamıştı. Şapkasını alarak kapıya doğru ilerledi. Fakat, adamlar, çıkmasına mâni oldular. Bu sırada, kapıcının çağırdığı doktorlar da gelmişti.

Doktor Dâniş Düşüngör, onlara hitaben:

— Bu adam tehlikeli bir hasta.

«Alın şu kâğıtla kalemi elinize..»

— Evet, maliye müfettişiyim. İşte kartvizitim, buyurun. Rair Gözaçık, maliye müfettişi... Bakın... Yoksa sizlere

Doktor sözünü kesti:

— Gördünüz ya arkadaşlar, şimdi de tehlide başladı. Dikkat edin. Evvelâ güzelce soğuk düşün altına sokun... Sonra da kendisini deliller pavyonuna yerleştirin... Midesinden şikâyet ediyordu. Kanseri olsa gerek... Operatöre haber verin, derhal ameliyat yapsın...

Müfettiş hiddetlendi.

— Ben deli değilim yahu! Dokunmayın bana, sonra karışmam!

Nafile, zavallı adam, ne söylese, kimse dinlemiyordu. Maamafih doktor Dâniş Düşüngör'ün yüzündeki ifade biraz yumuşamıştı. Müfettişe doğru yaklaştı. Nisbeten tatlı bir ifade ile:

— Hakikaten deli olmadığınızı kani misiniz? dedi. Olabilir, belki de yanıldım. Söyle gelin bakayım. Sizi bir tecrübe edeyim... Alın şu kâğıtla kalemi elinize... İşte şu da kâğıt... Birkaç satır yazın bakalım.

— Ne yazmamı istiyorsunuz?

— Size dikte ediyorum. Yazın. «Ben aşağıya imzayı koyan maliye Müfettişlerinden Raif Gözaçık, doktor Dâniş Düşüngör nezdinde bizzat yapmış olduğum tahkikat neticesinde, mumailayhin vermiş olduğu beyannamenin hakikate uygun olduğunu, gelirinin daha fazla tahmin edilmesine imkân bulunmadığını tekit ve tasdik eylerim...»

Müfettiş duraklıyarak itiraz etmek istedi. Fakat doktor emreden bir sesle:

— Tekit ve tasdik eylerim, diye tekrar etti. Başın bakalım şuraya imzanızı... Şuraya bir de tarih atın! İşte tamam...

Doktor, müfettiş imzasını attıktan sonra arkadaşlarına dönerek:

— Doğrusu, adamın yazısı gayet normal bir yazı, dedi. Zannettiğim kadar tehlikeli olmadığı anlaşılıyor. Kendisini serbest bırakabiliriz.

Klinik şefi ile asistan, işi anlamış olacaktı ki patrona bakarlarken, gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

Klinik şefi:

— Elbette, dedi. Bu adam şimdi hiç de tehlikeli değil... Hele bu sene için...

Sonra, maliye müfettişini kapıya kadar götürdü.

Evet, bu sene için tehlike atılmıştı. Fakat gelecek sene vey kliniğin haline!

nız var mı?

— Eh, oldukça. Bugün on tane oldu. On tane de sıra bekliyor...
— Her birinden vizite parası olarak yirmi lira mı alırsınız?
— Bazılarından daha bile fazla... Sizi orta halli gördüm de...
— Teşekkür ederim. Bari, kliniğinizde de fazla hastanız var mı?
— Her yer dolu... Sizi bile bir

beyannamenizde gösterdiğiniz hususatı ne dereceye kadar doğru olduğunu tahkike gelmiştim.

Hemen cebinden bir kâğıt çıkardı.

— Bu beyannameyi siz imzaladınız değil mi? Bu vesikaya göre senelik geliriniz on beş bin lira. Halbuki şifahlı beyanatınızda, kazancınızın senede yüz binleri geçtiği anlaşılıyor. Binaenaleyh, kanun ahkâmına tevfiikan...

Doktor yerinden ağır ağır doğruldu. Bu defa, onun gözleri yerinden fırlamış, elleri tir tir titriyordu. Sahte hastaya dik dik baktıktan sonra zile bastı. Kapı açılınca emretti.

— Ahmet! Bana Recepte Veliyi çağır!

Bir dakika geçmeden içeriye izbandut gibi iki adam girdi. Doktor:
— Kapıları muhafaza edin!

Dedi, sonra maliye müfettişini işaret ederek ilâve etti:

Size teslim ediyorum. Bir şey sor-mak illetine tutulmuş, kendisini maliye müfettişi sanıyor.

Raif Gözaçık hemen atıldı.

EV İS

1950 YILLIĞI

Çıktı. Her yıl büyük bir rağbet gören ve daima kısa zamanda mevcudu kalmıyan EV - İŞ yıllığının bu sayısı emsalsiz bir zenginliktedir. Gazete veya kitapçınızdan isteyiniz.

Fiatı her yerde 125 kuruş

BİNBİR RONIAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Körn söylendi,
— «Tahmin ettim. Sizin Hals-
tedlerin yanından ayrıldığınızı
ve bu ayrılışın sebebinin Vintrop
Nort'tan duymuştum. Hemen Batıya
doğru bir yolculuğa çıktım. Şimdi
size anlatacağım şeyleri orada öğ-
rendim. Dönüşte sizi New York'ta
aradım. Ama sizin nerede olduğun-
uzu bilen yoktu. Limasito'ya dön-
mediğinizi öğrenince buraya gel-
miş olabileceğinizi tahmin ettim.
Hüviyetinizi isbat etmek için ilk
geleceğiniz yerin burası olacağı ta-
biydi.»

Vilâ, «Bana söyleyeceğiniz şey-
ler de bu meseleyle mi alakalı?» diye
sordu.

— Evet. Star Viley herhalde si-
zi New York'tan uzaklaştırmayı çok
istiyordu. Çünkü anlatığı hikâye
baştan sona kadar yalan, gösterdi-
ği evraklar da sahte!»

Vilâ, «Eğer elinizde bunu ispat
edecek delil varsa bana asla ödiye-
meyeceğim bir hizmette bulunmuş
sayılırsınız, Mr. Tod» dedi. «İşte
gene medyunu şükranınızım.»

Körn, «Demek evrakın sahte
olması sizi şaşırtmadı?» diye sor-
du.

— «Hayır. O hikâyeden daha
duyar duymaz şüphe etmişim.
Çünkü Star Viley daha ilk baştan
benimle tuhaf, esrarengiz tehditler-
le pazarlık etmeğe bile kalkışmıştı.
Onun için gösterdiği evrakın sahte
olduğu muhakkaktı. Zaten ben de
buradan sonra Montana'ya ve Ari-
zona'ya giderek kâğıtların yalancı
olduğuna dair deliller elde etmeğe
niyetleniyordum.»

Bu sırada otele varmışlardı.
Küçük oturma odasına gittiler ve
sobanın başına oturdular. Birer fin-
can sıcak kahve içtikten sonra
Körn hikâyesini anlatmağa başladı.

— «Mis Moris, Star Viley'den
daha ilk baştan nefret ettiğimi bi-

Aşk ve Macera Romanı: 31

hikâyenin müthiş bir sahtekârlık
olduğunu anladım. Zira Centilmen
Ceof'un soyadı Aberkrombi değil-
di.»

Vilâ hayretle, «Nereden biliyo-
sunuz?» diye sordu.

Körn, «Bana kendi ağzıyla söy-
lemişti, ölmezden hemen evvel»
diye cevap verdi. «Bu sırrı kimse-
ye söylemeyecektim, ama şimdi si-
zin iyiliğiniz için söylüyorum. Bu-
nu herhalde kendisi de isterdi.
Centilmen Ceof'un asıl ismi Ceofri
Rendel'di. Sonradan onun mazisi
hakkında edinebildiğim kadar ma-
lûmat edindim. Gayet eski ve şeref-
li bir aileden geliyormuş. Üniversi-
te mezunu ve parlak bir istikbal
sahibiymiş. Sonradan neden bu is-
tikbali tepmiş? Orası hiç kimseye,
hattâ size bile söyleyemeyeceğim
bir sır. Ama bu sırrın utanılacak,
onun ismine en ufak bir leke sü-
recek mahiyette olmadığından emin
olabilirsiniz. Centilmen Ceof daima
kelimenin en doğru, en güzel mâ-
nasiyle tam bir centilmen olarak

dınla ve arkadaşlarıyla konuştum.
Hileri dağıdaki madenlerden inip te
tekrar insan içine karışınca hep dağ-
lardaki maceralarını anlatır durur-
muş. En çok sevdiği hikâye Centil-
men Ceof'un kucagında sizle kulü-
beye gelişi ve sonra kendi kızının
ölümü ve Centilmen Ceof'un uzun
hastalığıymış. Centilmen Ceof hasta
yattıkça Hileri ona ve size çok iyi
bakmış. Sonradan babanız ona te-
şekkür etmiş olmak için bolca para
vermiş. Hileri de onun sayesinde
Pima kasabasına inip bir dükkân
açmış. Onun için babanız hiç u-
nutmamış. Öldüğü zaman kısa bir
vasiyetnameden başka bir şey bır-
akmamış. Evindeki eski bavullar-
la kasaları da olduğu gibi duru-
yormuş. Derken üç ay kadar evvel
Pima'ya yabancı bir adam gelmiş.»

Körn duraklıyarak dudaklarını
ıslattı. Vilâ dalgın, gözlerini ona
dikmiş, kendini, onu ve etrafını
unutarak anlattığı hikâyeyi dinli-
yordu. Bu haliyle bu fakir ve çıplak
odada yersiz ve muhtesem bir gülü

ra ne olduğunu bilen yok.

«Pima'lılarla ben de ahbablık
ettim ve Viley orada kaldığı müd-
detçe ne yapmış ne etmişse hepsini
öğrendim!

«Bizim sadık dost bir ay kadar
evvel hapisten çıkmış bir delikan-
lıya bilhassa alâkadar olmuş. Deli-
kanlının suçu sahte çekler yazmak-
mış. Viley genç yaşında doğru yol-
dan ayrılan bu genç pek acımış
ve onun hayatını yeniden kurma-
sına yardım etmiş.

«Ben bunu duyar duymaz solu-
ğu sabık sahtekârın yanından aldım,
tabii! Delikanlı bir tarla almış, gül
gibi geçiniyordu. Viley'in ona bu
kadar parayı babasının hayrına ver-
meyeceği aşîkâr olduğu için ben
attım, tuttum. Çocuğu polisle
tehdit filân ettim ve hakikati niha-
yet öğrendim! Çocuğun tarla parası
sahte birkaç kâğıt yazmanın fiyatı-
ymış, tabii. Delikanlının itirafı
çantamda duruyor. «Bundan sonra
Viley'in Aberkrombi ismini neden
uydurduğunu merak ettim. Ari-
zona'nın maden kamplarından birin-
de meğer bir Centilmen Ceof daha
varmış. Soyadı Aberkrombi imiş. Bu
adamin sizin babanızın isminden ist-
tifade etmek istediği muhakkak,
ama aslında entilenlikle hiç
alakası olmayan sahtekârın biriy-
miş. Babanızın temiz şöhretinden
istifade ederek şehir şehir dolaşır
ve ortalığı dolandırır. Foyası
meydana çıkar çıkmaz da başka bir
şehre nakledermiş. Şimdiki halde
nerededir, ne olmuştur bilmiyorum.
ama beş sene evvel Mexico'da ol-
duğuna dair elimde delil var. O sı-
rada ise babanız Limasito'da Mavi
Zar'ı işletmekte olduğuna göre...
Viley'in yalancılığının inkâr edil-
mez bir ispatı daha var, demektir.

«İşte ekseri amatör mücrimler
böyledir, Mis Moris. Dolandırıcılı-
klarını su geçmez bir halde getirmek
için bazan lüzumundan fazla ileri-
ye giderler. İşte bu fazla adım
da onların mahvına sebep olur. E-
ğer Star Viley o kâğıtların altına
Aberkrombi imzasını attırmasaydı
kendini bu kadar kolaylıkla ele
vermemiş olacaktı.

«Yani, uzun lâfın kısası. Artık
kimin kızı ve kimin torunu oldu-
ğunuz bir daha reddedilemeyecek
bir tarzda ispat olundu. Artık
Star Viley'den hiç korkunuz olma-
sın, Mis Moris.»

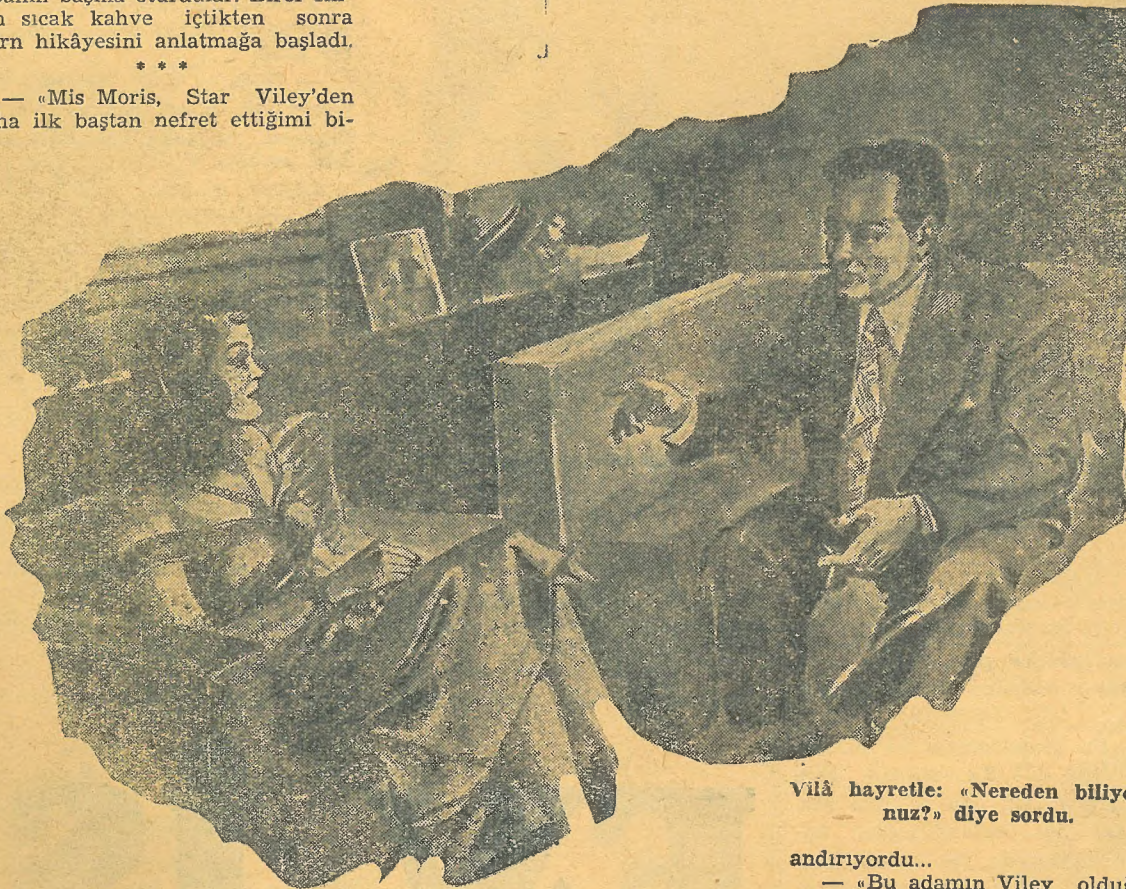
Vilâ menekşe gözlerinin o açık,
samimi bakışıyla genç adamı süze-
rek:

— «Ve bütün bunları benim için
siz yaptınız» dedi. «Neden, Mr.
Tod?»

— «Çünkü babanız can çekişir-
ken sizi bana emanet etmişti. Her
söz tutulur, Mis Moris... ama hele
ölümün eşğinde olan bir insana
verilen söz kutsal bir borçtur. Cen-
tilmen Ceof bana adını ve hangi
mektepte okuduğunu söylediği za-
man sizden de bahsetmişti. Sizin
asil bir kandan geldiğinizi fakat
bunu bilmediğinizi söylemiş, sizi
lâyık olduğunuz muhite götürmemi
istemişti.»

Bu sözler genç kıza çok müte-
hassis etmişti. Gözleri doldu ve du-
dakları titriyerek,

— «Demek babam ölürlen bile
beni düşünmüş!» dedi. «Bugün onun
hakkında şimdiye kadar hiç bil-
mediğim bir şey öğrendim. Meğer
babam asıl anıme aşîkmiş. Annem
de ona hayatının bütün macerasını
anlatmış. Burada kendime eski bir
arkadaş da buldum. Annemin öl-
düğü yangından beni o kurtarmış.
Ayağımdaki bir yanıkta beni ta-
nıd. Fakat sizin elde ettiğiniz mü-
him ve reddedilmez deliller olmasa
zavallı bir kadının sözü herhalde
hiçbir işe yaramazdı. Bana yaptığ-
ınız bu büyük iyilik için size asla
kâfi derecede teşekkür edemem.»
(Devamı 14. sayfada)

Vilâ hayretle: «Nereden biliyorsa-
nuz?» diye sordu.

andırıyordu...

— «Bu adamin Viley olduğunu
tahmin edersiniz, tabii. Başka bir
isim vermiş, Hileri'nin yeğeni oldu-
ğunu söylemiş. Kendine zengin süsü
verip sağa sola para saçınca herke-
sin de çenesi açılmış, onunla dost
olmuşlar, tabii. Bir yeğenin, amca-
sının eşyalarını karıştırmak isteme-
sinden daha tabii bir şey var mı-
dır? Viley'i Hileri'nin evine götür-
müşler. Viley de sözüm ona sandık-
ların birinde bir paket evrak bul-
muş. İşte New York'takilere yut-
turduğu kâğıtlar sözde bunlarmış.
Evlenme kâğıdıyla haritanın haki-
ki olduğuna şüphe yok. Ama diğer
kâğıtların yudurma olduğu da mu-
hakkak. Viley, Pima'da pek az kal-
dıktan sonra ayrılmış. Ondan son-

lirsiniz. Limasito'ya gelmezden ev-
vel Batıda bazı müşterek macera-
larımız olmuştu. Sırf bu maceralar
benim Star'dan ebediyen şüphe et-
meme kâfi gelebilirdi. Fakat yalan
söylediğinin elle tutulur ispatını
daha ilk baştan ele geçirince artık
şüpheye bile mahal kalmadı.»

— «Nasıl?»

— «Vin Nort bana Star'ın bul-
duğu evraktan ve bu evrakta Cen-
tilmen Ceof'un sözüm ona kullandığı
imzadan bahsetmişti. Kâğıtlar-
da Centilmen Ceof'un imzası A-
berkrombi olarak görülmüştü. Ben
bunu duyar duymaz bütün

tanınmıştır.

Vilânın gözleri parlamıştı.

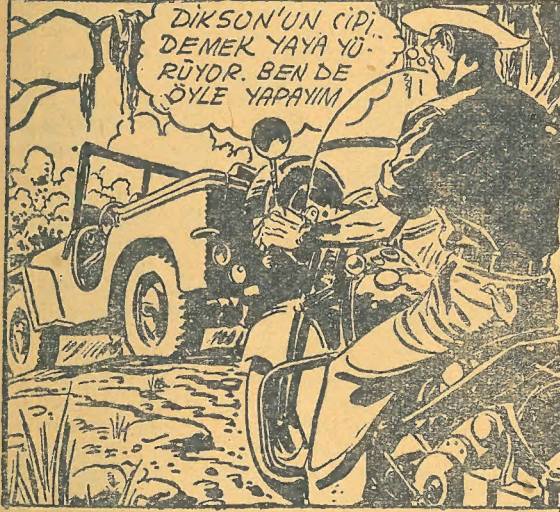
— «Babamın hayatında değil
bir, bin tane bile sırsı olsa bundan
şüphe etmezdim» dedi. «Onun dün-
yada çirkin veya yanlış bir hare-
ket yapmış olabilmesi asla mümkün
değildir... Ama sonra ne yaptınız,
Mr. Tod?»

— Vin Nort'a rica edip Star Vi-
ley'in peyda ettiği evrakı gördüm.
Sonra Arizona'daki Pima'ya gittim.
Frank Hileri'nin oturmuş olduğu yer
buradaydı. Hileri henüz yedi, sekiz
ay evvel ölmüş. Onun için hakkında
malûmat toplamak zor olmadı.

Evinin hizmetine bakan dul ka-

NAT PINKERTON

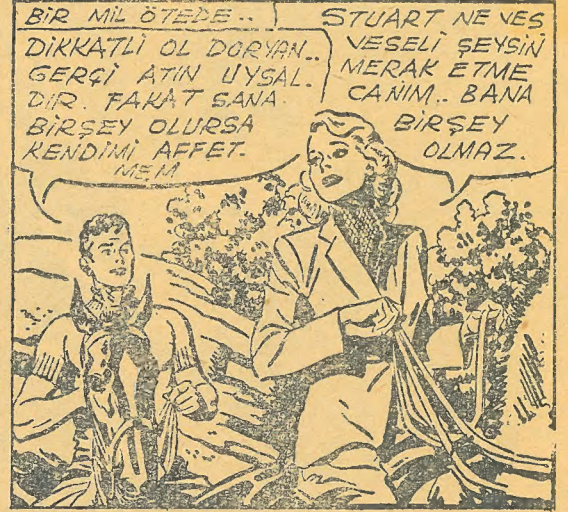

DİKSON'UN ÇİPİ
DEMİK YAYA YÜ-
RÜYÖR. BEN DE
ÖYLE YAPAYIM

NAT MOTOSİRLİTTEN İNDİ

İSTE ŞİŞKO..
AMA YOLDAN AYRI-
LIYOR. VAY CANINA
BUNDA SAHİDEN
BİR İŞ VAR

BİR MİL ÖTEDE..
DİKKATLİ OL DORYAN..
GERÇİ ATIN UYSAL-
DIR. FAKAT SANA
BİRŞEY OLURSA
KENDİMİ AFFET.

STUART NE VES
VESELİ ŞEYSİN
MERAK ETME
CANIM.. BANA
BİRŞEY
OLMAZ.

JAY CANINA.. ELİNDE BAS.
BAYAGI BİR HAVA TÜFEGİ VAR
YAHU.. ŞİŞKO BURAYA GÜ-
VERCİN AVINA MI
ÇIKTI?

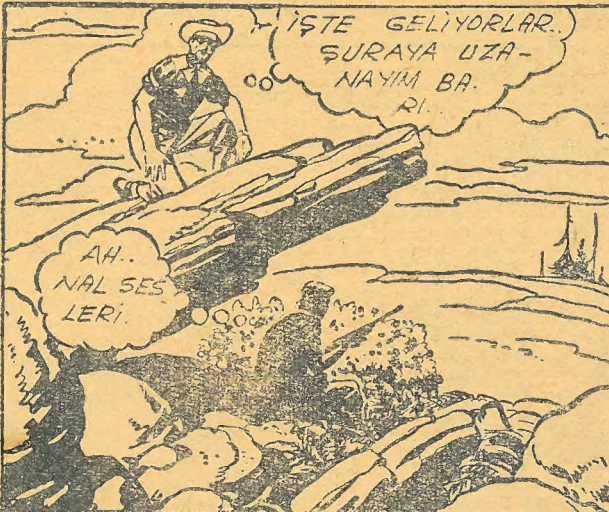
KORULU-
ĞUN SONU.. HER
HALDE KIZILKAYA
ŞU OLACAK. AMA
DİKSON NEREDE
ONU GÖZDEN
KAYBETTİM.

GÖZDEN
UZAK, RAHAT
KUYTU BİR YER
ŞİMDİ ARTIK Çİ-
TE KUMRULARI
BEKLEYİYİM

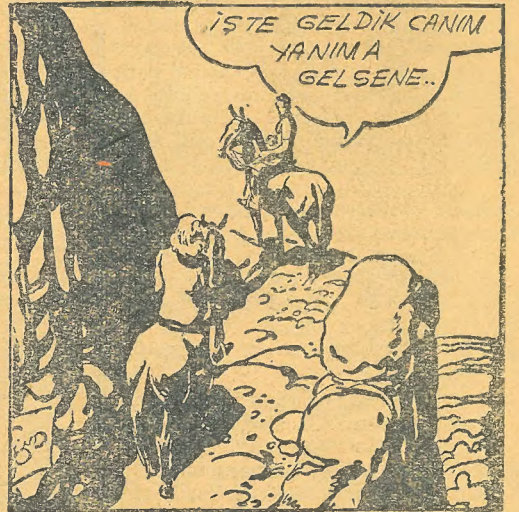

PEK İSSİZ BİR YER..
YAHU ŞİŞKO NEREYE
GİZLENDİ?. MUT-
LAKA BULMA-
LIYIM..

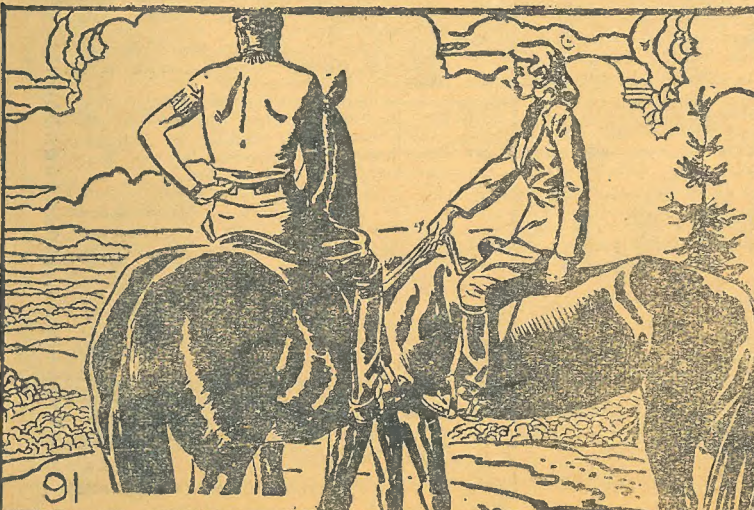

İSTE GELİYORLAR..
ŞURAYA UZA-
NAYIM BA.

AH..
NAL SES-
LERİ.

İSTE GELDİK CANIM
YANIMA
GELSENE..

ŞAHANE BİR
MANZARA..
AMA SEN MEM-
NUN DEĞİLSİN
NE VAR?

GELDİĞİMİZE PİŞ-
MAN OLDUM. HA-
TIRASININ BU KA-
DAR ACI OLACAĞI
Nİ TAHMİN ETMİ-
YORDUM.

NE HA-
TIRASI?
NELER
SÖYLÜ-
YORSUN?

KIZIL KAYAYA SON GE-
LİŞİMDE FECİ BİRŞEY
OLDU. SANA SÖYLE-
MEK İSTEMEDİM AMA
SÖYLEMEK LAZIM
HERHALDE.

ARKASI
VAR

«Kanaatimce bir kere de siz okursanız iyi olacak...»

Hususî Bir Mektup

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Avrupa Hava yollarından bir centilmen sizi görmek istiyor, efendim.
«Avrupa Hava yollarından mı? İçeriye alın.»

Bu sakın tavrılı, ufak tefek ve düzgün konuşan bir adamdı. İnsan üzerinde ilk nazarda sigorta şirketlerinden gönderilen hürmete şayan bir memur veya zengin bir müteahhit intibahı bırakıyordu. Buraya mutlaka üç gün önce düşerek parçalanmış tayyarenin enkazı arasında ölüsü yulunan memurumuz Douglas'a ait bir mesele için gelmişti.

Gösterdiğim yere oturduktan sonra: «Rahatsız ettiğinden özür dilerim, diye söze başladı. Fakat bir müşkülümüzü hallemek için size başvurmaktan başka çare göremedik. Geçen günkü faciayı biliyorsunuz tabii?»

Bir sigara ikram ederek başımı salladım.

«Adamlarımız düşen tayyarenin içinde ve civarında buldukları her şeyi topladılar. Bu arada ellerine Mr. Douglas Neill'in pasaportu ile bileti de geçti. Pasaportta yazılı adrese müracaat ettiğimiz zaman burada kimsenin oturmadığını gördük. Bundan başka ceketinin cebinden çıkan David imzalı ve üstünde isminiz yazılı bir mektubu da size ait olduğunu tahmin ederek beraber getirdim.»

Douglas'a Viyanadaki arkadaşlarımdan birkaçının telefon numarasını vermiş ve onlarla temas etmesini söylemiştim. Zavallı çocuk. Emirlerimi harfiyen ifâ etmişti ama çalışmalarının neticesini bana bildirmek imkânını bile bulamamıştı.

«Aynı zamanda memurlarımızın gözüne, Mr. Douglas'ın kaza esnasında yazmakta olduğu bir mektup ilişmiş. Tamamiyle hususî mahiyette olan bu mektubu da onun en iyi dostu olmanız hasebiyle size vermeyi uygun gördüm.»

Cebinden çıkardığı kâğıtlara bakar bakmaz hemen Douglas'ın eğri büğrü el yazısını tanıyiverdi.

«Kanaatime göre onu bir kere de siz okursanız iyi olacak. Bu suretle yazdıklarının ele geçmesi ihtimalinin arkadaşınızı ne çok korkuttuğunu anlıyarak belki de onun bu yarım kalmış arzusunun istediği şekilde yerine getirebilirsiniz.»

Douglas bütün mektuplarında olduğu gibi bunda da muhatabına gayet sade bir tarzda hitap ettikten sonra hemen aklından geçenleri nakletmeye başlamıştı.

«Tayyaredeyken bu kadar kolay mektup yazabileceğini hiç tahmin etmezdim, diyordu. Senelerce önce Londradan Bambury'ye giden trenin üçüncü mevki kompartımanlarından birinde karşı karşıya otururken birbirimizle nasıl mektuplaştığımızı hatırlıyorsun değil mi sevgilim? Pencerenin önündeki ihtiyar adam da halimize gülmek için kendini zor tutuyordu.

«Şimdi bulutların üstüne çıktık. Aşağıya bakınca bunların sonsuzluğa kadar uzandıkları zehabına kapılıyoruz. Beyazlıkları ve şekilleri de ne pamukla, ne de karla mukayese edilebilir. Ben onları, hani şu benimle beraber Courtney'in pastahanesinde yediğimiz keklerin üzerindeki kıvrık ve sarımtırak kremaya benzetiyorum. Biraz önce Prag'dan geçtik. Şehri öyle kalın bir sis kaplamıştı ki, fabrikaların bacaları gözümüze, onu delerek havaya uzanmış kaba parmaklar gibi görünüyordu.

«Bu mektubu niye şimdi yazıyorum bilmem. Güneşin, bulutları alevden oklar gibi kateden şualarını seyrederken birdenbire bu ihtiyacı, hem de dayanılmaz bir şekilde hissettirdim. Sağ tarafımı açık ama, solumuzu alâimsema ile çevrelenmiş kapkaranlık bir gölge kapladı ve bizimle yarış ediyor âdetâ. Çok

korkunç bir manzara. Her an ölüm. Efendi pencereden başını uzatarak: «Arabaz hazır bayımlı...» deyivercekmış gibi geliyor insana. Bir saat kadar sonra Viyanada olacağız. Ben de artık sana o bir türlü itirafa cesaret edemediğim şeyi söylemeliyim. Yere ayak basar basmaz hemen bu mektubu postaya veririm. Sana bunlardan İngiltereyi terketmeden önce bahsetmem doğuru olurdu ama ben korkak bir adamım galiba. Zira seninle beraberken bu şekilde konuşmaya dilim bir türlü varmıyordu.

«Cecilia, sevgilim, artık hayatımdan çıkman lâzım geliyor. Fakat bundan seni sevmemeye başladığım mânasını çıkarma. Yalnız mazide birbirimize âşık olduğumuz zamanlardaki şartlar değişti ve etrafımızı saran hava bile tahammül edilmez bir hal almaya başladı. Bu yüzden de ben tekrar Kathleen'e dönüyorum.

«Bundan sonra benden belki nefret edecek ve istediğini elde ettikten sonra kaçan bir alçak olduğumu düşüneceksin, fakat unutma ki yeryüzünde vicdan sahibi erkeklerin sayısı pek azdır ve ben de onlardan biriyim.

«Motörden tuhaf sesler çıkmaya başladı. Hava gittikçe kötüleşiyor ve tayyare de sarhoş gibi sağa sola yalpa vurup duruyor. Öyle ki hepimiz yerimizden yuvarlanmak için mutlaka bir yere tutunmak lüzumunu hissediyoruz.

«Tekrar Kathleen'in israf ve kaptislerle dolu hayatına kavuşmaya karar verdim, fakat seni asla unutamıyacağım. Bu mektuba cevap verme, Cecilia, okur okumaz hiç kimseye göstermeden hemen yurt ve hem onu, hem de aklından çıkarmaya çalış. Düşündüğün zamanlarda da farzet ki ben, sadece zararlı bir iş yapmış olmak tanıma- (Devamı 14. sayfada)

Cennet Barı

Nakleden: Leylâ BEKEM

Etrafı kesif bir sis sarmıştı. Lukas eğilip saatine baktı ve kendi kendine «Tam on ikiye çeyrek var» diye söylendi. Saat sekizden beri burada kapının önünde bekliyordu. Sis etrafı görmesine mani oluyorsa da gözleri keskindi. Saat on ikiye kadar bekleyecekti. «O zamana kadar gelmezse içeriye girip bakarm!» diye düşündü. Lukas Cennet Barının kapısı önünde mekik dokuyordu. Etraf oldukça karanlıktı. Fakat kapı iyice aydınlatıldığı için gelen gideni pek iyi seçebiliyordu. Arada bir yanına gelip, içeri girenlere dikkatle bakıyor, fakat sonra dönüp barın biraz ilerisindeki ağaçın iri gövdesine dayanıp beklemeye devam ediyordu. Ama asabi olduğu için orada da rahat edemeyip kapının önünde beş aşağı beş yukarı dolanmağa başlıyordu. Böyle karanlıkta, siste birisini beklemek, hele onu suç üstü yakalamak için beklemek hiç hoş şey değildi. Fakat Lukas çaresiz bekliyordu. Çünkü O sabah şöyle bir mektup almıştı.

«Nişanlınızın gecenin saat onundan sabahın saat dördüne kadar nerede bulunduğunu merak ediyorsanız Cennet Barına gidip bakınız. İyiliğinizi isteyen bir arkadaş.»

İmza filân yoktu. Lukas ilk önce bu mektubun manasını anlıyamadı. Fakat sonra sonra vaziyeti kavrar gibi oldu. Kalbi acı ile burkuldu. Demek ki nişanlısı bir bar artisti idi. Havsalası bunu bir türlü almıyordu. Fakat herşey meydana idi. Tevekkeli değil, her akşam tam dokuzda birbirlerinden ayrılmaya mecburdular. Lukas bazı kereler kalsın diye ısrar etmişti. Fakat nişanlısı bunu kat'i surette reddetmişti.

«Biliyorsun Lukas yarın sabah erken kalkmak mecburiyetindeyim» diyordu. «Ha ha ha, aman güleym bari. Erken kalkmak ha... Bütün akşam sarhoşların önünde soyunup dans ettikten sonra değil sabah kalk-

mak, yorgunluğunu almak için akşama kadar yatıp uyuyor herhalde.» Ancak rüyasında sevip oksıyabildiği o narın vücut, o ipek gibi saçlar meğer hiç çekinmeden sarhoşların aç bakaşları altında dans edip duran bir kadınınmış. Lukas ise nişanlısına tapıyordu.

İçeriden müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Lukas kapının önüne doğru yürüdü aşıflere baktı. Demindenberi kaçır gelip bakıyordu. İşte en başta büyük harflerle yazılı idi. «Dans ilâhesi Mis Lu» Onun altında Lu'nun tüllere bürünmüş büyük bir resmini yapmışlardı. Yüzü de ince bir tül ile örtülü idi. Fakat onlar görünmeseydi bile Lukas onu tanırdı. Kat kat tül-lerle örtülü olsaydı da tanırdı. Ya kul-landığı lâkap, «Mis Lu» Ama da ileri gitmişti ha. Lukas bazen başbaşa kaldıkları zaman Luise yerine Lu derdi. Utanmadan, çekinmeden şimdi bu isim altında sahneye çıkıyordu.

Tekrar saatine baktı. Tam on iki. Artık vakit gelmişti. Şimdiye kadar birkaç defa girmeğe çalışmıştı. Fakat ayakları hep geri geri gitmişti. Bu sefer kendini şöyle bir toparladı, içeriye girip bir bilek aldı. Salona girdiği zaman tavan lâmbaları ağır ağır sönmek üzere idi. Buna mukabil sahne rengârenk ışıklarla yavaş yavaş aydınlanıyordu. Lukas büfenin yanında sahneyi iyice göz hapsine alabileceği bir yere oturdu.

Sahnenin sağ ve solunda tüllere bürünmüş zarif kızlar oturuyordu. Ortada birkaç basamak vardı. Birden üst basamağın dibindeki perde açıldı, pembe tüllere bürünmüş bir kadın merdivenleri ağır ağır inmeğe başladı. Seyirciler Mis Lu diye deli gibi alkışlıyorlardı. Müzik çalmağa başlamıştı. Bir gürültüdür gidiyordu.

Lukas sinirinden tir tir titriyordu. Etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Gençlik taşıyan kabak kafalı ihtiyarlar, yıpranmış yüzü gençler, kanlanmamış gözler... Sigara ve içki kokusu genzini yakıyordu.

Müziğin temposu gittikçe hızlanıyordu. Kızlar ikide bir Mis Lu'ya yaklaşıyor onun tüllerinden birini elleri ile çekip kaçıyorlardı. Sonra yerlerinde bir iki dönüp tekrar Mis Lu'nun üzerine doğru geliyorlardı. Mis Lu'yu saran tüller böylece birer birer yere düşüyordu. Nihayet sıra en son tüle gelmişti.

Hayır artık buna dayanamıyacak-tı. Lukas kendine hâkim olamadı. Yerinden fırladı. Fakat tam bir sırada ta kulağının dibinde bir ses duydu,

— Lukas sen ha?..

Lukas hızla geri dönüp baktı, nişanlısı Luise ile göz göze geldiler.

Luise yüzü bembeyaz, siyah elbisesinin üzerinde beyaz önlükle iste karşısında duruyordu. Lukas birden vaziyeti kavrayamadı. Şaşkın şaşkın nişanlısının yüzüne baktı. Kız esefle söylendi:

— Sana söylemeğe çekinmiştim. Ben burada mutfakta çalışıyorum. Nişanlın bara geldi dediler de inanmadım, kapının aralığında baktım. Senden bunu hiç beklemedim...

— Luise Allahşkına sus. Sana herşeyi izah edeceğim! Ve cebinden mektubu çıkarıp gösterdi. İyi ki onu da yanına almıştı. Nişanlısına mümkün mertebe vaziyeti anlatmağa çalıştı. Sonra da sordu:

— Peki ama ben seni kapının önünde bekledim. Göremedim?

— Biz bu kapıdan değil başka kapıdan işliyoruz.

Lukas nişanlısının koluna girdi, tam kapıdan çıkmak üzere idiler ki bir alkış tufanı koptu. Halk Mis Lu diye bağırıp tepiniyordu. Fakat Lukas dönüp bakmadı bile...

GİZLİ VAZİFE !..

ALENİN KUMANDASIN.
DAKİ GRUPLERİ

NE OLUYOR?
ATEŞ ET.
TİLER

KORKTUĞUM
BAŞLARINA
GELDİ

BEN DÖNÜ.
YORUM.
BAKALIM
NE OLU-
YOR?

ALEN İNSAF
ET. HİÇBİR
İNSAN TEHLİKE-
YE BÖYLE
KOŞARAK
GİTMEZ

NEYE BİZİMLE ZOR
LA GETİRMEDİM

ELİNDEN
GELENİ
YAPTIN

YARALILARA YARDIM ET.
MELİYİM. SONRA VİCDAN
AZABI YAKAMI BIRAKMAZ.
BEN GİDİYÖ-
RUM.

SENİ BURA
DA BERLERİZ

HERHAL
DA SAFER
TAN EKEL
GELEMİYİZ SİZ
AMERİKALILARA
ULASHIRAK İÇİN
YÜRÜYÜŞE
DEVAM
EDİN

ALLAHIM! NE FE-
Cİ SEY.. TANRIM
NEYE BU HAINLE-
RE BU KADAR KUV-
VET VERİYORSUN

ALEN KOŞARAK
GELDİ. VE BİR SÜ-
RÜ İNSAN CESEDİ
İLE KARŞILAŞTI.

BİR ARA BİR MİLTİ DUYDU. SEĞİRTTİ

BARI BİR TANESİ.
Nİ KURTAR-
SAM

ALEN
BÜYÜK
HAYRET
İÇİNDE
BİR KADIN.
NİN GENÇ
BİR SUBAY
YA SARIL-
MIŞ OLDU.
GÜNE GÖR-
DÜ.

ZAVALLI KADIN..
SANA NE YAPA-
BİLİRİM SÖYLE

İNTİKAMIMI HEPI-
MİZİN... İNTİKA-
MINI AL...
BİZİM HİÇ SÜ-
GUMUZ YOKTU.

BU SUBAYI
SEN Mİ ÖL-
DÜRDÜM?

HAYIR.. BENİ MÜDA-
FAA ETMEK İSTE-
Dİ. CANI KADIN ÖL-
DÜRDÜ.

CESUR ÖL-
SIRAZ GAY-
RET..

YARDIMINA TE-
ŞEKKÜR EDE-
RİM.. BEN DO-
LONYALIYIM..
BU SUBAYLA
GÖM.. BİZİ Vİ-
RAN KADIN
GENÇ NE YE-
SİL SÖZLÜ
İDİ

GENÇ KADIN ÖLDÜ

GERDA..
SENİ MU-
HAKKAK
BULACAĞIM
İNTİKAMLA-
RINI ALA-
CAĞIM.

DÖNÜŞTE ALEN
RAYI ANLATTI.

GÖRDÜĞÜ MANZA-
ASİL BİZ SANA
TEŞEKKÜR ET-
MELİYİZ LENA..

İÇLERİNDE ARKA-
DASLARIMI VARDI.
HAYATIMI SİZE
BORÇLU.
YUM.

YİNE YOLA DÜŞELİM..
YARINA KALMAZ GENERAL
PATTON ORDUSU İLE
KARŞILAŞIRIZ.

ÜÇ SAAT ZORLU YÜRÜYÜŞ
SONUNLA AN GÖK YORUL-
DU. NİOLA VERDİLER.

AYRI MİLLETTEN OLAN SÜLYENLE
ALFRED SIKI FIKI ANSAD OLMUŞLAR

JANİN.. SEN ÇOCUK
LARA BAK
BEN YEMEK
HAZIRLI-
YAYIM

JANİN ÇOCUKLARIN AR-
KASINDAN KOŞARKEN
AYRISI TAKILDI DÜŞTÜ.

HAYRETLER İÇİNDE BİR ADAM GÖR-
AMANI AL-
LAAM.

SUS! SUS..

BANA BAK.. SEN KİMSİN?
BİR ELBİSE ALMAN MI.
BULSANA BANA

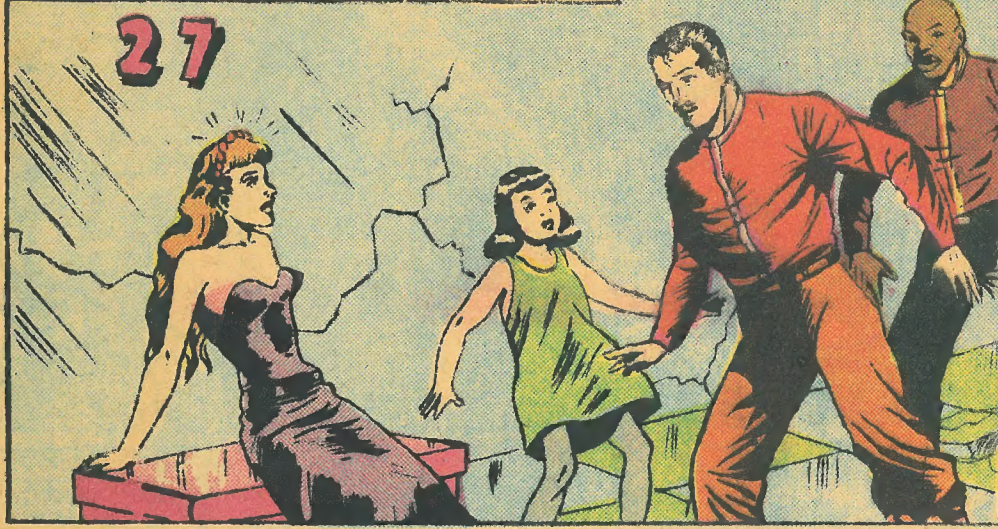
SENİN
SINIR

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

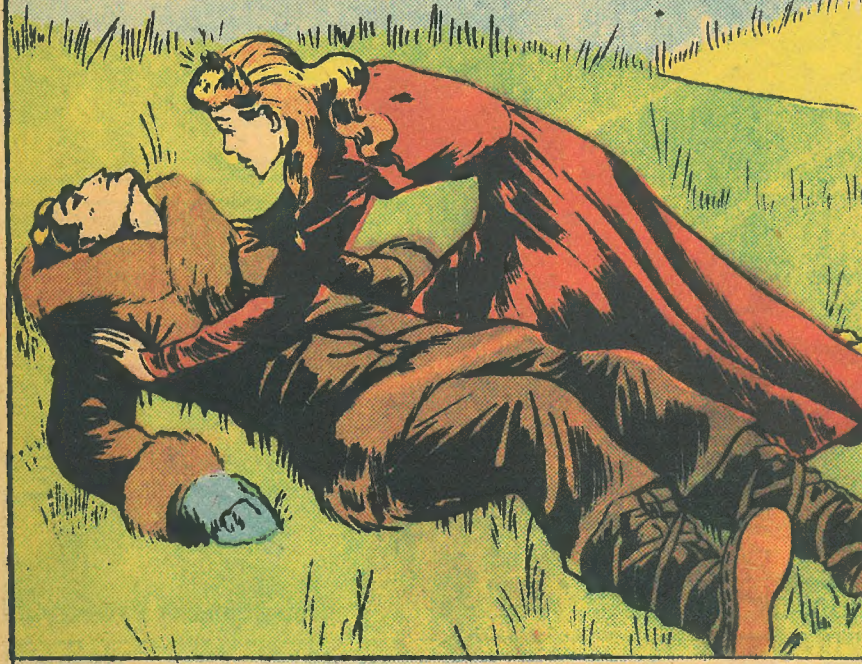
DE İSMİ GENA OLAN KIZ, BAŞLARINDAN GEÇENLERİ ANLATIRKEN, EV BİRDEN BİRE SARSILIYOR. MANDRAKE SORUYOR, "BUDA NE?", "BİR ZELZELE DAHA, KORKMAYIN!",

LİCEYDİ AMA GECİT...
"PEKİ, MUNDEN VATANDAŞLA-
RINIZI NASIL ÖLDÜRDÜ?"

27

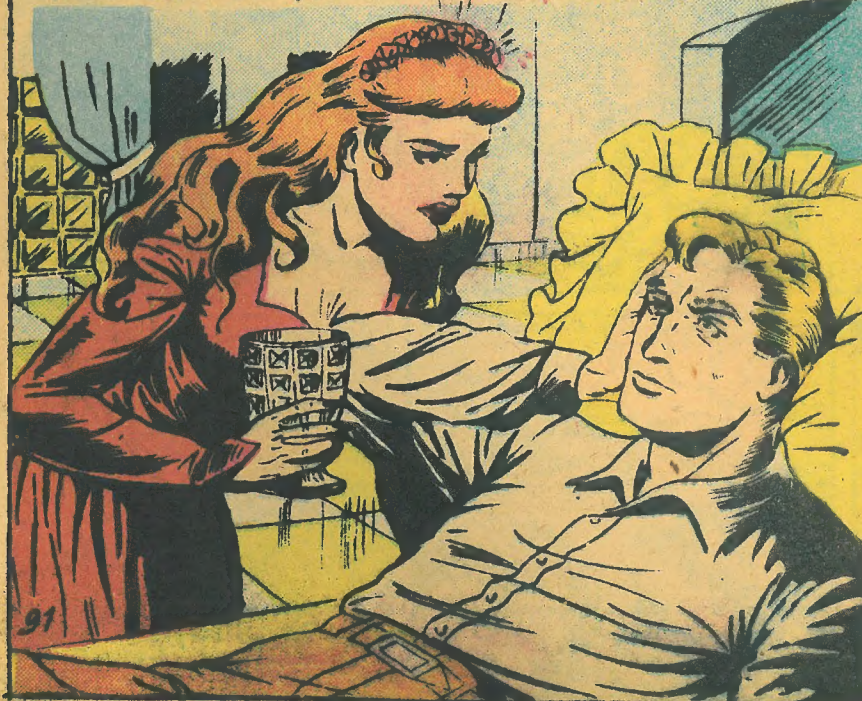
GENA HÜZÜNLE ANLATIK: "ONU İLK DEFA KIRDA BAYGIN BİR HALDE BULDUM. GÖRÜR GÖRMEZ ASIK OLDUM GALİBA. BÖYLE OLMASAYDI ONU SEHRİN İÇİNE GETİRMEĞE CESARET EDEMEZDİM..."

"KANLIANIMIZ YABANCILARIN SEHRE GİRMESİNİ MEN EDER, ONU BÜYÜK KEDİLERE ATMAK İSTEDİLER. AMA, BEN SEHRİN PRENSESİYDİM. SÖZÜMÜ ONLARA GECİRİP, O'NU KURTARDIM."

"GÜNLERCE KENDİNE GELEMEDİ. ONA BEN BAKTIM. KENDİNE GELDİĞİ ZAMAN, GARİP BİR HASTALIKTAN ŞİKAYET EDİYORDU..."

"BU HASTALIK ÇABUCAK YAVILDI. HERKEZ ÖLÜYÖRDÜ. ADAMLAR HAKLI OLARAK ONU ÖLDÜRMEMİ İSTEDİLER. SEHRİN DİSİNA GÖTÜRÜP, ÖLDÜRMEĞE KARAR VERDİM..."

ARKASIVAR

GOK SUVARI

SAKIN VERDİĞİN SÖZE
İHANET ETME UBALDO...
OĞLUMU, BİR
KÖR KRAL OL
MIZ DİYE ONU
ÖLDÜRÜRLER

21/1

RÜYADA UBALDO DİZ ÇÖKTÜ.

EVET, EVET HAKLISIN. ARA-
MIZDAKİ SIRRI KİMSEYE
İPŞA ETMİYECESİM. AF-
FET BENİ HELEN.

HEYECANLA UYANDI.
ALLAHIMI. UYKUDA GÖK
GİRPİNDİM DE.
GİL Mİ?

EVET HATTA
KONUŞTUN..

NASIL? NE DEDİM?

BİLMEM? SÖZLERİNİ
PEK ANLIYAMADIM..

ORORA UBALDOYUN VİCDAN AZABI
GEKTİĞİNİ ANLADI. ACABA NEDİR
BU VİCDAN AZABI.. BU KADARIYI İNSAN
NE FENALIK ETMİŞ OLABİLİR?

AKLINA BİRÇOK KÖTÜ ŞEYLER GELDİ.

YA KARA GÖZLÜKLER.. O KÖR DELİKANLI..
YÜZÜNÜ BURUŞTURAN İZTİRAP. BÜTÜN BUN-
LARIN ALTINDA GİZLİ OLAN ŞEY NEDİR?

UBALDO RÜYASINDA HE-
LENİN SÖyledİĞİ SÖZ-
LERİ HATIRLAYIP TIT-
REDİ

91/1

HER SEYİNİ BANA SÖYLÜYDÜ ZANNEDİYORDUM HALBUKİ BİR GİZLEDİĞİ SİR VAR. BANA HER SEYİNİ AÇMADIKÇA ONA NASIL BENİM Dİ-
YEBİLİRİM? AŞK İTİMAT, EMNİYET VE SADAKATİN TA KENDİSİDİR. YOKSA BENİ SÖYLEDİĞİ KADAR SEVMİYOR MU?

ORORA ARKASI GÜZEL YAKIN
RINI İŞİTEMEZ OLDUM. NEN VAR
BİR ŞEYE Mİ ÜZÜLÜYORSUN..

SAN OLUR MU HİÇ?

21/2

ONUN BU HALİNE UBALDDAN BAŞKASI SEBEP OLAMAZ. BEN ARİSTOKRATLARA İTİMAT ETMEMELİ DEDİM YA.. GÜZEL FAKAT FENA İNSANLARDIR VESSELAM..

ORORA DİKKAT EDİYOR MUSUN? UBALDDA ÇAR-
ŞANBA GÜNLERİ ZİYARE-
TİNE GELMİYOR.. ACABA
O GÜN NEYE GELMİYOR?

AMAN ANNE! UBALDO İS-
TEDİĞİ ZAMAN GELİYOR..

ÖYLE AMA ÇARŞAN-
BALARI SANKİ İŞİ VAR.
MIŞ GİBİ HİÇ GEL-
MİYOR.. BEN BİL-
MEM Kİ..

TUHAF KONUŞUYOR
SUN ANNE..

ORORANIN İÇİNE KURT
DÜFTÜ. UBALDO GELİNCE
YARIN NEREYE GİDE-
CEKSEN?

YARIN GEL-
MİYECEĞİMİ
BİLİYORSUN
NEDEN SOR-
DUN?

91/2

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 2

Bir saat kadar yollandık. Gittikçe yükselen şose bizi Toroslara çıkartıyordu. Birden kuvvetli bir fren yapan şoför durdu. Kılavuzum sordu:

— Ne var?

Şoför terbiyeli bir eda ile:

— Rot sakatlandı sanırım efendim, dedi.

— Nasıl olur, yepyeni araba?

— Evet amma bir fabrikasyon hatası olabilir. Bir kazaya meydan vermemek için müsaadenizle bir kontrol edeyim.

— Elini çabuk tut.

Şoför otomobilin arkasından bir iki ufak alet aldı. Makinenin ön kapaklarını açtı. Sonra arkasına bir tulum giyerek makinenin altına girdi.

Kılavuzum yarım saat kadar bekleyip sıkıldı. O da indi ve sordu:

— Ne olmuş?

— Az daha bir felâkete sebep olacaktık efendim. Talihimiz varmış ki farkında oldum. Rot yerinden oynamış, milin içinde belki de bir çapak var.

— Çok sürecek mi?

— Bir çeyrek kadar çalışmaklığım lüzum.

Uzunca süren yolun verdiği uyuşukluğu gidermek isteyen kılavuzum dolaşmağa başladı. Bir aralık epeyce ileride duran bir başka otomobilin yanına kadar giderek içeridekilerle konuşmağa başladı. Tam bu sırada da genç şoför otomobilin arkasından dolaşarak kapıyı açtı. Yüzü kıpkırmızıydı:

— Hanımefendi, dedi. Sizden bir istirahatım var?

— Buyurun, dedim.

— Hanımefendi, şu mektubu lütfen alınız. Çok iyi saklayınız ve Adnan beyden başka kimseye vermeyiniz. Çok mühim bir sırdır efendim.

Şaşırmıştım. Şoför:

— Otomobilde bozukluk yok. Sırf size bu mektubu verebilmek için böyle hareket ettim efendim. Bu mektubu Adnan Beyden başkası alır ve benim bu hareketim ortaya çıkarsa yuvam yıkılır efendim. Ayaklarınızı öpeyim.

Şoför belki daha bir şeyler anlatacaktı. Fakat diğeri geliyordu. Hemen makinenin altına kaydı. Ben de zarfı epeyce kirlenmiş olan mektubu büküp koyunma koydum.

Beş, on dakika sonra tekrar hareket ettik. Kısa bir zaman sonra da şosedan ayrılarak küçük bir asfalt yola saptı. Yol üstünde damlaları Marsilya kiremidiliyle döşeli iki katlı modern binalara raslamağa başladık. Makine büyük bir hızla ilerliyor, durmadan korna çalıyordu.

Bir iki dakika sonra yüksek demir parmaklıklarla çevrili gayet geniş bir bahçeye girdik ve birçok bölükleri olan üç katlı bir binanın önünde durduk. Büyük kapının önünde yirmiyeye yakın insan vardı. Bunların arasında Mollabeyi de gördüm. Beni gülümseyerek karşıladı.

İstasyondan beri bana kılavuzluk eden erkeğin Mollabeyin karşısına göğsünü ilikliyerek çıkması ve karşısında bir asker gibi dimdik durması gözümünden kaçmadı. Zengin adamın karşısında öyle ürkek ve saygılı bir tavır takınmıştı ki

onun küçük bir memurdan başka bir şey olmadığını anladım.

Beni karşılayanların hepsi aynı dili kullanmışlardı:

— Hoş geldiniz Hanımefendi.

Bir kâtip, bir daktilo, nihayet bir yazıhane memuru muydun yoksa hakikaten bir hanımefendi mi?

Bu arada yüzüme dikilen ve ben bakınca çabucak başka tarafa tevcih edilen bakışlar arasında öyle muhtelif mâna ifadeleriyle karşılaştım ki.

Zayıf, uzun boylu, elli yaşlarında kadar bir erkek sanki gözlerinin kıvılcımlar saçıyordu.

bile elektrik avizeleri bulunuyordu.

Trabzanların kesme billûrdan başlıkları bile aşırı bir zenginliğin eseri idi. Binanın üçüncü katında birçok salon ve koridor geçtikten sonra bir kapının önüne geldik. Mollabey:

— Emel Hanım, dedi. Bir iki gün istirahat ediniz. Sonra işler hakkında görüşürüz. Bu daire sizindir. Bir isteğiniz olursa Güllüye söylersiniz. Valdeye bir telgraf çekmek isteyeceğinizi düşündüm ve salimen geldiğinizi yazdırttum. Mektup yazmak isterseniz dairenizde her şey var.

Şaşkın bir halde kapıdan gir-

itibar karşısında ilk günlerde şaşkın kaldım. Banyoda daima sıcak su, karşımda emre hazır bir kadın, en mutena yiyecekler, en rahat bir daire ve gözlerimin önüne çam kollarıyla bezenmiş engin bir kır manzarası beni şaşırtmıştı.

İkinci gün akşamı, yatak odama çekildiğim zaman, bir kulak çınlaması kadar habersiz gelen bir fikir beni sarstı:

— Bir tuzağa düşmüş olmalıyım.

Düşüncelerim bütün gece beni uyutmadı. Derin bir sükunetten başka bir şey duymadığım binayı dinliyordum. Gözüm birisi gelecek-

Güllü bana: «Küçük hanımefendi, isterseniz banyo yapınız. Sıcak su her zaman hazırdır!» dedi.

Köylü tipli, yaşlı, güzel yüzlü bir kadın sanki bana bakarken ağlıyordu.

Bir başka yaşlı kadın hem boyuna sarılmak ve beni öpmek ister gibiydi.

Bir erkek şüphe dolu gözlerini başımdan ayaklarıma kadar gezdiriyordu.

Bavullarımı köşkün içine sokarlarken Mollabey beni en fazla güleriyüzle karşılayan kadına sordu:

— Benzemiyor mu?

— Tıpkı.

Kime benziyordum? Nereye gelmişim? Fakat düşünmeye vakit yoktu. Mollabey beni yanı sıra yürüttü. Şişlide en kibar bir aile apartmanı nasıl döşenebilirse evin içerisi öyle süslüydü.

Bol halı serili merdivenlerden çıktık. Merdiven sahanlıklarında

dim. Yanımda ancak Güllü dedikleri o güzel yüzlü yaşlı kadın kalmıştı. Üstü başı gayet temizdi.

Bana verilen daire üç odadan, banyodan ibaret bir yerd. Yepyeni, güzel bir karyola, hiç kullanılmamış örtü ve takımlarla döşenmişti. Perdeler, diğer takımlar tamamıyla birbirine uygun ve yüksek bir zevke göre, en pahalı olarak döşenmişti.

Kendimi bir sarayda sanıyordum. Yanlış gelmiş, yolunu şaşırmış bir insan durumundaydım. Güllü bana:

— Küçük hanımefendi, dedi. İsterseniz banyo yapınız. Sıcak su her zaman hazırdır. Yemeğinizi de buraya getirecekler efendim.

miş gibi kapıdaydı. Kapının kilidini yokladım. İçeriden bir sürgüsü vardı ki dışarıdan kırmadan içeriye girmenin imkânı olamazdı.

Sürgülü kapının önünde bir zaman durdum. Yüreğim çarpıyordu. Sonra çift katlı pencerelerden birisinin önüne gidip perdeyi araladım.

Sert bir gece rüzgârı çam ağaçlarını uğuldatıyordu. Yolun elektrikleri yanıyor, asfalt gümüş gibi parlıyordu. Yakında beş on bina daha vardı.

Bir hata yapmak korkusuyla Güllüye de bir şey sormamıştım. Niçin ben tecrit edilmiş bir durumdaydım? Niçin evdeki diğer insanlarla bir arada bulunmuyordum?

MAJESTE SİZE FENA BİR HA-
BER VERECEĞİM.

TACIMA AİT Mİ?

28

ADALAR KRALİÇESİ

HAYIR MAJESTE.. KRALİÇAYA DAİR
BURAYA GELMİŞ OLAN BİR YA-
BANCI KAPTANI SEVİYOR. ON-
LARI KORİDORDA GÖRDÜM.

NE VAZİYETTE?

KRALİÇAYI
ÖPERKEN

SÖYLEBİKLE-
RİNE İNANMIYORUM

MAJESTE BU GECE BULUŞMAK
ÜZERE SÖZ VERDİLER. SAAT ONDA
PARKTA OLACAKLAR
YALAN SÖYLÜYORSUN..

MADENKİ İNANMIYORSUNUZ, NE DİYE
GİDİP GÖZLERİNİZLE GÖRMEK İSTE-
MİYORSUNUZ? EĞER YALANSA BENİ
CEZALANDIRA BİLİRSİNİZ.

PEKİ.. BU GECE GELECEĞİM.
SEN DE BULUNACAKSIN.. YALAN
İSE HALİN DUMAN OLUR.

İŞLER YOLUNDA GİDİYOR. BU
SIRADA AĞACIN BİRİNE BİR
ADAM GİZLERİM. O DA HE-
RİFİ TEMİZLER, OLUR BİTER.

YALNIZ İKİ ŞEYİ ANLIYAMADIM. NA-
SIL OLDUDA KRAL BİRDENBİRE BU
KADAR DÜZELDİ. VE NASIL OLDU
DA KARISININ İHANETİNİ DUYDUĞU
HALDE KIZNADI.

BU GECE SAAT ONDA ATMACA
REİSLE MEYHANEDE BULUŞACA-
ĞIMIZI UNUTMAYIN. FAKAT.. RE-
MAJESTE

İSİN O SAATTE
BAŞKA İŞLERİ
YARMIŞ..

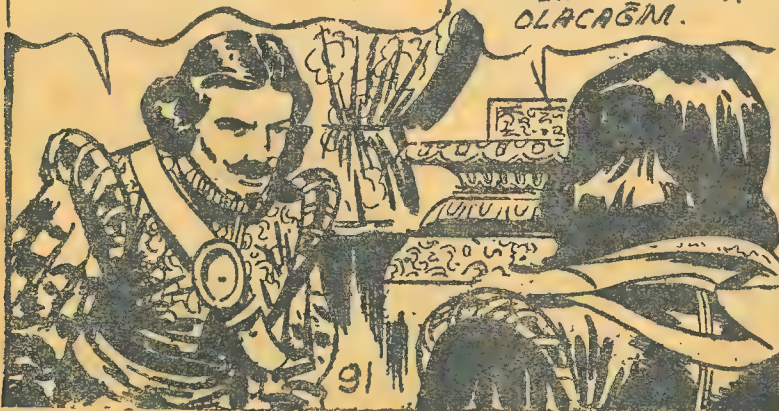
O ALQAGIN SÖZLERİNE İNANI-
YOR MUSUNUZ? ALLAH AŞKINA
GÖZLERİNİZİ AÇIN.. BİR TUZAĞ-
DÜŞMEK ÜZERESİNİZ.
SENİN YALAN SÖYLEMEDİĞİN
NE MÂLUM. PARKA GİDECEĞİM.

EYET.. SEN
DE BERABER
BULUNACAKSIN
BU SÜRETLİ DOST-
LARIMI DÜŞMANLA-
RIMDAN AYIRMIŞ
OLACAĞIM.

GECE SAATON.
DA PARKTA..

ALLAHIM! KALBİM NASIL ÇAR-
PIYOR.. ACABA
GELECEK Mİ GEL-
MİYECEK Mİ?

BUNA KAT'İ OLARAK KARAR
VERDİNİZ Mİ? SAHİ Mİ
SÖYLÜYORSUNUZ?

ARKASI VAR

Becerikli Katip

Yazan: M. YAMAN

Yalvara yakara gelmişti. Şapkası ters yüz edilmiş, elbisesi tornistan görmüş, kundurası pençeli bir gençti. Adı da Rasim.

Kahraman zade yemin etti: — Bana hiçbir iş bırakmayacak-sın. Yaladı, dolanı da sevmem. Şimdilik yüz yirmi lira. İstedğim gibi çıkarsan arttırırım.

Sen öyle mi dedin. Yeni kâtip işe bir girişti, Kahramanoğlunun parmağı ağzında kaldı. Yazıhaneyi silip süpüren o, müşteriyi karşılayan o, mektuplara cevap hazırlayan o, hattâ patronun o gün ne yiyebileceğini düşünen o.

Hem de bu işleri çabucak başarıyor, geçip bir yere oturuyor, maymun gibi emir bekliyordu.

Kahraman zade önce pek memnundu. Çünkü it gibi kullanıyordu. Git kömürümü al, git çocuğu okuldan eve götür, gir evin tamirine nezaret et.

Okuldan almağa gittiği çocuğun ders durumundan, alacağı notlara kadar öğrenen Rasim, kömürün üç yüz elli gram eksigine kadar haber getiriyor, hangi ustanın kaç saatte kaç çivi çaktığından, aldığı paraya kadar hesabını veriyordu.

Kâtip değil baş belâsı olmuştu artık. Masasında şöyle bir kımıldanacak olsa:

— Efendim sigara paketiniz par-desünüzün cebinde, çıkartmadınız.

Diyor ve onun ne için kımıldandığını biliyordu. Hattâ vakitsiz canı kahve istese o ayağa kalkıyor:

— Orta şekerli olsun, değil mi efendim, diyordu.

Kahramanoğlu fena içerlemeğe başlamıştı. Kendi kendine:

— Herif midemin hazmına kadar el uzattı, diyordu.

Böyle akıllı ve sürati intikal sahibi insanların yanında, onları kullanan insan kendi şahsiyetinde bir küçülme görürdü. Kahramanoğlu da bunu duymuş ve bir bahane bulup başından savmağa çalışıyordu. Bir gün pür hiddet haykırdı:

— Benim Parker dolma kale-mim nerede?

Rasim terbiyeli terbiyeli cevap verdi:

— Akşam devlethanede bir mektup adresi yazmıştınız efendim. Herhalde oradaki yazı masanızda unutunuz. Telefonla sorayım efendim.

Kahramanoğlu dışlarını sıktı:

— Ne biliyorsunuz evde yazı yaz-dığımı — dedi.

— Efendim bayanınız haftada bir gün pederine mektup yazıyorlar. Zarf üstlerini zatiâliniz yazıyor ve gelirken köşedeki posta kutusuna atıyorsunuz.

Vallahi doğru. Fakat şu şeytan herifin elinden kurtulamıyacak mı bir türlü? Kahramanoğlu haykırı-yordu:

— Bu duvarlar neye bu kadar sararmış canım? Badana ettirmek yok mu?

— Beyefendi, geçen perşembe günü, yemeğe çıkacağınız sırada bu-nu teklif etmişim de bir hafta da-ha kalsın buyurmuştunuz. Emrinizi almak için haftanın tamam olmasını bekliyorum.

Hoppalaaaa. Gel de çıldırma.

Kahramanoğlu zora koşmağa baş-ladı. Evin işlerini de ona gördürtü-yordu. Erzak mubayaası, baca te-mizletilmesi, her türlü tamir işleri ona yükletiliyor, perde asılmasın-dan döşeme yerleştirilmesine kadar o kullanılıyordu.

Kahramanoğlu kancayı taktı adamakıllı. Fakat bir türlü boş ta-rafını, bir suçunu bulamıyordu. Bütün işi gücü kâtipinin bir falso-sunu yakalamak için kafa patlat-

mak olmuştı. Aksi gibi tesadüfler de hep Rasime yardım ediyordu. Bir gün kahvecinin cebinde kaç para bozukluk olduğunu sormak gafletin-de bulundu. Başı önünde işiyle meşgul görünen Rasim:

— Sizin verdiğiniz bir liradan başka para yok efendim, dedi. Cün-kü paranın üstünü getirmeğe gitti. Vallahi doğru. Fakat ne yapma-lı şu herifi bastırmak için?

Nihayet buldu. Salı sabahı su-ratı asarak:

— Gel bakayım buraya, dedi. Bir kâtip patronunun nerede oldu-ğunu bilmelidir. Ben dün akşam neredeydim?

— Metresiniz Klaranın apartı-manında kaldınız beyefendi.

— Aferin sana. Ne bildin?

— Her pazartesi akşamı gitmek mutadınızdır?

— Doğru. Eeeee, söyle bakayım.

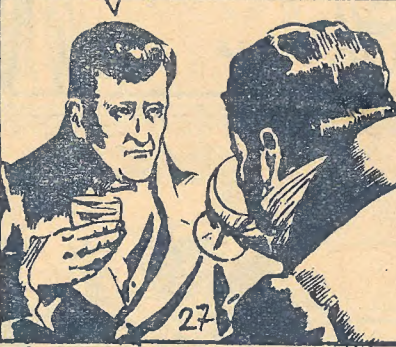
Bizim hanım benim bu haftalık kaçamaklarıma karşı ne düşünüyor?

Nasıl olsa sepetleneceğini anla-mış bulunan Rasim açıkça cevap verdi:

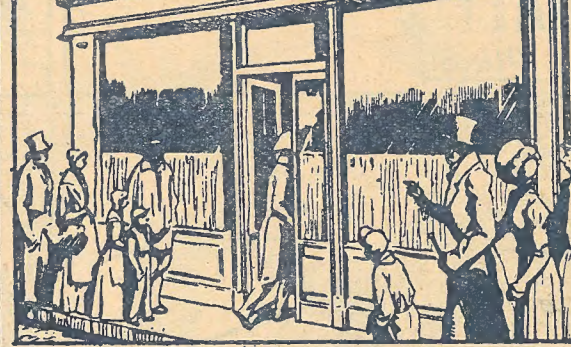
— Vallahi umuru değil beyefen-di. Çünkü sizin nereye gittiğinizi biliyorlar. Bunu daha önce bende-nize söylemişlerdi. Bendeniz de si-zin yokluğunuzu bildirmemek için vekâleten haftada bir defa devlet-hanede kalıyorum.

MONTE KRİSTO'NUN ESRARI

DÜN BİZİ ATLATTI. HERHALDE GELMESİNE MANI OLAN BİRİŞİ VARDI

BİR MÜDDET SONRA KAHVEYE BİR POLİS GİRDİ

KAHVEYE POLİSİN GİRMESİ HİÇTE HAYRA ALÂMET DEĞİLDİ.

MÜŞTERİLE-RİNİZDEN BİRİ HAKKINDA BİLGİ İSTİYORDUM

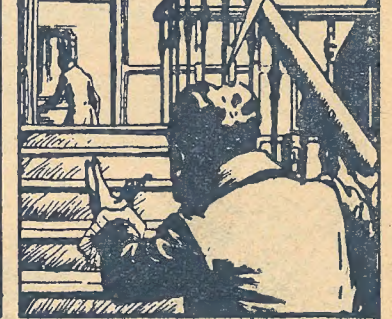
BEN YENİYİM. HENÜZ HİÇ BİRİ. HAKKINDA BİLGİ Nİ TANIMI YORUM.

JERVE ŞOTAR ADINDA BİRİ BİRAZ BEKLE. HAKKINDA. YIN.. PATRONU ÇAĞIRIYIM

HEY PATRON. SİZİ ÇAĞI-RIYORLAR..

İŞİM VAR.. FAKAT ŞİMDİ İNE. MEM

FAKAT BU GE. LEN PO. LİS.

POLİS Mİ? NE İSTİ. YORMUŞ?

JERVE ŞOTAR.. HANI ÖLDÜ. RÜLDÜ YA.

İŞLER TIKIRINDA. MATYÖ LUPİYAN BENİ DAMATLIĞA KABUL ETTİ

YARIN DÜĞÜN GÜNÜNE TESPİT EDECEĞİZ

PEKİ BENİM PARALAR?

DÜĞÜN GÜNÜ VE. RECEĞİM PARANI..

NEYSE.. BİR TAŞTA İKİ KUS BUNA DERLER.. İZABEL'DE HİÇ FENA KIZ DEĞİL HANI..

Körn nazik fakat soğuk bir edayla, «Bütün bunları babanızın hatırı için yaptım» dedi. «Ona söz vermiştim. Vazifem de artık hemen hemen sona erdi sayılır.»

Vilâ gayri ihtiyarı sarardı. Bütün benliği, hisleri, kalbi, Körn'den ayrılmak fikrine isyan ediyordu. Fakat aklı, mantığı ve düşüncesi bunun böyle olması icap ettiğini biliyordu. O menhus mektubun hafızasında kazdığı ateşli izler silinmedikçe Vilâ Körn Tod'u affedemeydi... affetmemeliydi.

Bununla beraber hafifçe titriyen, yarı küskün bir sesle:

— «Size teşekkür eumemi dahi istemiyorsunuz» dedi. «Haksızlık ediyorsunuz. Kabahatimin büyük olduğunu biliyorum. Size okadar acı bir mektup yazmıyacaktım. Ama öğrendiğim bir şey benim kalbimi fena kırmıştı. Beni affetmek büyüklüğünü göstermeyecek misiniz, Mr. Tod? Arkadaşlığımız bari devam etsin.» (Arkası var)

HUSUSİ MEKTUP

(6. sayfadandır devam)

diği bir evin kapısını çalarak kaçan haşarı bir sokak çocuğuydum.

«Mütemediyen alçalıyorum. Viyanaya yaklaştık galiba. Şimdi koskocaman bir bulutun arasındayız. Yağmur kanatları kamçılıyor ve tayyare itilmiş gibi sallanıyor. Dışarıda müthiş bir fırtına başladı. Hava birdenbire öyle karardı ki karnat uçlarından ötesini görmek imkânsız. Vaziyet gittikçe kötüleşiyor. Allahım! Keşke binmeseydim şu tayyareye...

«Sen şimdi ne yapıyorsun acaba? Biliyor musun Cecilia, sana bu mektubu yazdığım için pişman oluyacağım. Şu anda da hayatında ilk defa olarak olduğu gibi görünmek fırsatını bulan insanlara mahsus bir ferahlık ve en çok sevdiği şeyi kurtarmak için kendisini feda etmekten çekinmeyen insanların hissedebileceği mütevazî bir gurur duyuyorum.

«Tayyare artık muvazenesini kaybetti. Karanlık bir uçurumun dibine doğru yuvarlanıyor gibiyiz. Korkudan etrafıma bakamıyorum ve bunun için de zorla yazmaya çalışıyorum. Fakat imkânsız. Yere çok yaklaştık. Motörlerden biri tuhaf sesler çıkar, or. gimdi de yeniden yükseliyoruz galiba... Hiçbir şey göremiyorum. Bu mektubu postaya...

Kâğıtları katlıyarak sordum: Hepsi bu kadar mı?»

Adam: «Evet, dedi. Hepsi bu kadar.»

Mektubu avucumda buruşturdum. Biçare Douglas! Ondan bize kalan sadece bu kâğıt parçalarıydı demek ki. Halbuki ne şen, ne dü-rüst bir insandı. Her zaman hem ölümü yaklaşmış ihtiyarlar kadar olgun ve hem de ölmeyi aklından bile geçirmeyen delikanlılar gibi neşeli ve havai görünürdü. Bir ke-re tanıyanın bir daha unutmamasına imkân olmayan cana yakın tipler-den biriydi o.

Mektubu küçük küçük parçalar halinde yirtarak ocağa atarken bir yandan da adamın yüzüne bakıyordum. Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, fakat bana mâni olacak hiçbir harekette bulunmadı. Ben buna vakit bile bırakmamıştım, zaten. Öyle şaşkın bir hâli vardı ki gayriihtiyari bir kahkaha attım ve arkadaki odada oturan karıma ses-leidim.

«Bize lütfen üç kişilik çay getirir misin?»

Odadan içeri girince memur aya-ğa kalktı ve elini uzatarak: Adım Smith, efendim dedi. Buraya ko-canızla...

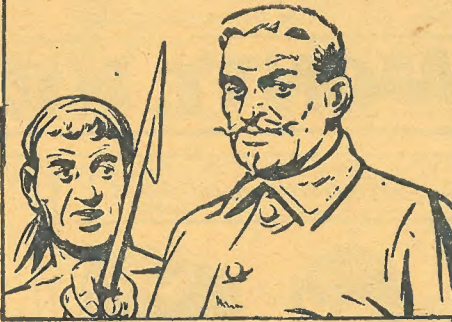
«Bir sigorta işi hakkında konuş-maya gelmiş, diyerek sözünü kes-tim. Bu da eşim Cecilia, Mr. Smith...

KORSANLAR KRALI
GEMİCİNİ KURTARMAK
SUYA ATILDI. FAKAT TAM
BU SIRADA BİR KILIÇ BA-
LIĞI BELİRDİ. İKİSİNİN DE
ÖLÜMÜ BİR AN MESELE
SİYDİ.

LAKONKAGADA
Kİ TAYFALAR
HEYECANLA DE-
NİZDEKİ BOĞUŞ-
MAYI SEYREDİ.
YÖRLERDİ.

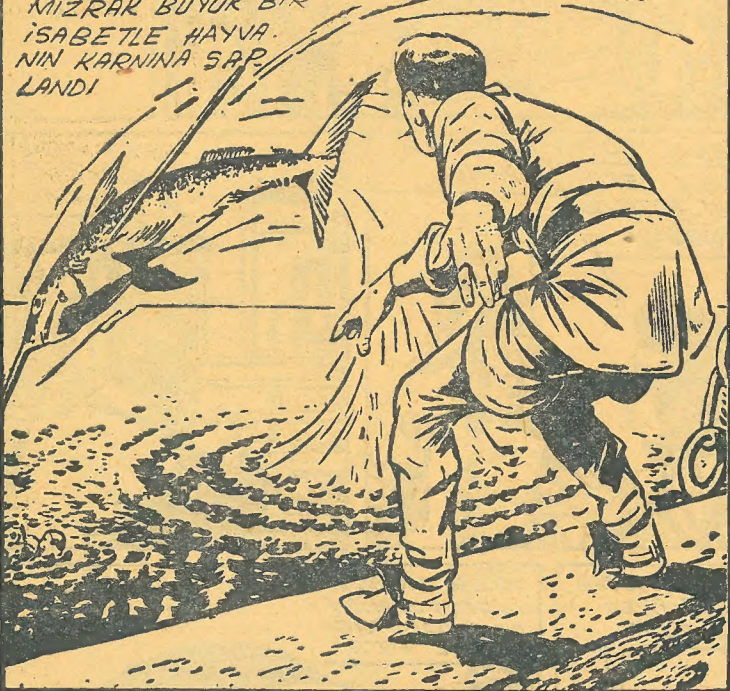
DÜŞMAN GEMİSİNİN KAPTANI
VİLLER BİR TAYFANIN ELİN-
DEN MIZRAĞINI KAPTİ.

KORSANLAR
KRALI

No: 61

VE KILIÇ BALIĞI SUYUN YÜZÜNDEN
FIRLAYIP KILIÇINI SAPLAMAK İÇİN HIZ ALDIĞI
SIRADA MIZRAĞI FIRLATTI.
MIZRAK BÜYÜK BİR
İSABETLE HAYVA-
NIN KARNINA SAP-
LANDI

MERSEDES İNGİLİZ GEMİCİSİ,
Nİ TEDAVİ ETTİ. İNSANLAR
DEĞİL, MAL KORSANLARIN
DÜŞMANIYDI.

İKİ DENİZ KURDU BİR KELİME
SÖYLEMEDEN UZUN UZUN EL
SIKIŞTILAR. ANLAŞMIŞLAR, BİR
BİRLERİNİN KIYMETİNİ TAKTİR
ETMİŞLERDİ.

YÜZBAŞI VİLLER, SİZİ MORİS
ADALARINA GÖTÜ-
RECEĞİM. MAALE-
SEF ŞİMDİLİK BE-
NİM ESİRSİNİZ

SİZİN YERİNİZDE
BEN OLSAYDIM
BEN DE BÖY-
LE YAPARDIM

BİR AY SONRA
LAKONKAGA PU-
RA YELKEN MO-
RİS ADALARINA
GELDİ

ARKASI VAR

Kalb Kalbe Karşıdır!

7

Her şey yolunda gitti.
Paketi Gönderimin
önünde gönderdiler...
Artık mesele kalmadı
Sen iyisin değilmi
Babacığım?

Şimdi kendimi da-
ha iyi hissediyorum!
Beni sen kurtardın
Flora, kızım!
Allah senden razı
olsun. Ama sen niye
Ağlıyorsun?..

Böyle bir çılgınlık yaptığı
için bu ihtiyar babanı
Affet l..

Bunu unutamam artık
baba!
Seni böyle yalnız
bırakacağım için
üzülüyorum ama
Tiren Saat
11 de...

FLORA BABASINA BİR ŞEY SEZDİRMEMEK
İÇİN GÖZ YAŞLARINI İÇİNE AKITIR.

Ağlamıyorum...
Gülüyorum baba!
Artık bana ihtiya-
cın kalmadı değilmi?
Haraket edebilirmiyim
baba?..

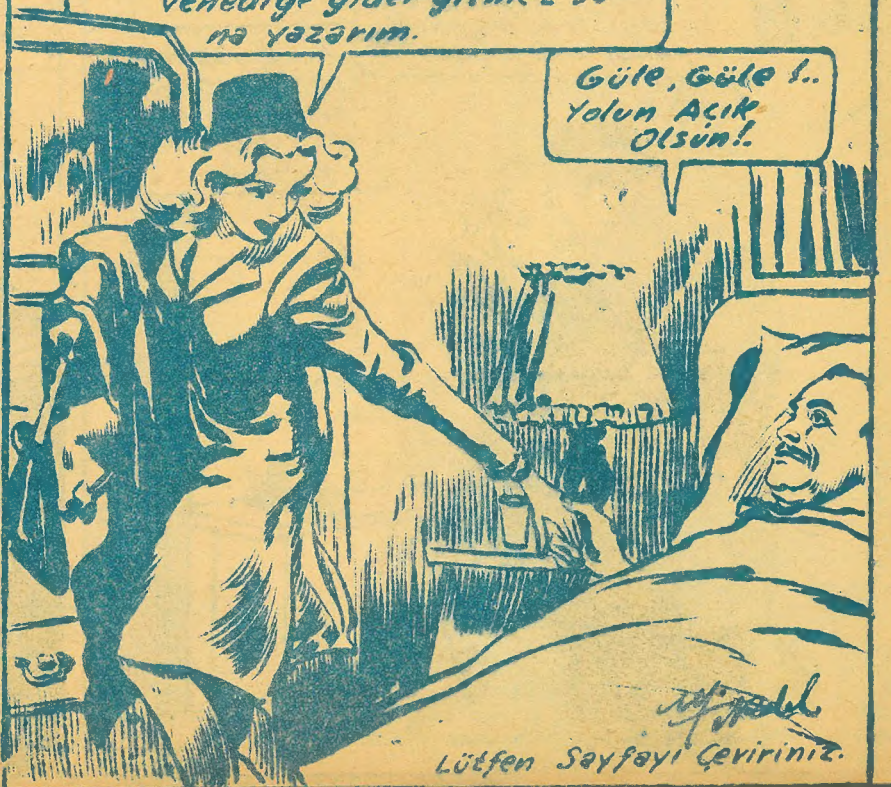
Hareketmi? Bak
hele ben senin
Venediğe gidece-
ğini unutmuştum
bile. Tabii, Tabii!
İnes seni bekliyor
Haydi kızım git
eğlen

ODASINA GİDER SEYYAHAT ELBİSELERİNİ Gİ-
YER VE BABASINA ALLAHA ISMARLADIK DE-
MEK İÇİN SABA SININ YANINA DÖNER..

Saat 10.30 olmuş
Gitmeliyim. Sen üzülme
değilmi baba?
Venediğe gider gitmez sa-
na yazarım.

Güle, Güle l..
Yolun Açık
Olsun!

Lütfen Sayfayı Çeviriniz.

BİNBİR ROMAN

FLORA KAPİYİ KAPARKEN BABASINA "VENEDİĞE GİDER GİTMEZ SANA YAZARIM" DİYE SESLENİR. BU ONUN SOYLEDİĞİ YEGANE YALANDIR. ŞİMDİ HİZMETÇİYE VEDA ETMEK İÇİN MUTFAĞA GİRMESİ LÂZIMDIR. FAKAT KENDİSİNDE DAHA FAZLA FEDAKÂRLIK KALMAMASTIR. BİR LÂHZA DÜŞMEMEK İÇİN DUVARA DAYANIR. KENDİSİNİ HAPSE GÖTÜRECEK POLİSTE ORADADIR. BİRDEN BİRE İÇİNDEN FERYAD EDİP MASUM OLDUĞUNU HAYKIRMAK GELİR... FAKAT... TAM BU SIRADA POLİS "GİDEBİLİRİZ ARTIK MATMAZEL!" FLORA UYKUDA BİR İNSAN GİBİ ONUTAKİP EDEREK MERDİVENLERİ İNER.

ŞİMDİ FLORA SORGU HAKİMLİĞİNDE GEÇİRDİĞİ İZDIRAPLI ANLARI HATIRLIYOR.

Demek siz kolyeyi calmak istemiyordunuz! Ama yine de caldiniz. Sonra pisman olup gerdanligi tekrar sahibine vermek istediniz.

Böyle Garip bir vakaya ilk defa rastladim!

..SONRA HAYALİNDE MAHKEME SAHASI CANLANIR..

Senin Sabikası olmadigi göz önünde tutularak ve şimdiye kadar da hiç bir kötü harekette bulunmaması yapılan incelemelerden anlaşıl原因arak. İtti-fakla 3 ay hapsi-ne karar verildi...

NIHAYET SAVONADAKİ KADIN CEZA EVİ...

Busenin anlattıkların tam bir filim mevzuu olabilir! Ya baban ne alemde?

Bir kaç gün için Babam beni Venedik'te sandı. Ablam ineste beni babamın yanında kaldırm zannediyordu. Fakat babam benim herde olduğumu öğrenip hemen buraya koştu.

YA O HAPİSHANEDİ ZİYARET!..

Hayir kızım! Bu fedakârlığına razı değilim! Kendimi ihbar edeceğim.

Bunu yapma babam! Kalbinden hasta olduğumu unutuyorsun Galiba!

Hayir! Hayir! Buvic-den aza bina tahom-mül edemem.

İste ozaman bir felâket olur. Ben sensiz yaşayamam... Haydi Babacığım bana söz ver, yemin et! Böylesi ikimiz için de daha iyi..

ARKASI VAR.

uf. fur.